

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Празником Духова, празником свете Педесетнице, браћо и сестре, завршен је домострој нашега спасења од стране Господа нашега Исуса Христа. Све што је требало за наше спасење Он је учинио и извршио. Ништа није пропустио нити изоставио од онога што је било неопходно, ништа није сувишно учинио него само онако као што је и колико је требало. А данас, прве недеља по Духовима, Света Црква се сећа и износи пред нас плодове свога домостроја спасења, плодове Цркве Божје за две хиљаде година. Зато Црква у првој недељи по Духовима слави успомену на све светитеље, све угоднике Божије који су од памтивека Богу угодили својим животом и од Бога били прослављени.

Црква сваки дан слави по једнога, двојицу или више светитеља, а данас, у ову недељу, слави све светитеље Божје.

- Зашто? Да покаже да долазак Светога Духа на апостоле, да оснивање и постојање Цркве у овоме свету није било бесплодно. Светитељи Божји - то је плод деловања Духа Светога и људске сарадње са Духом Светим, јер како каже на једном месту у Светом Писму: „Ми смо Божји сарадници, ми смо Богу помоћници“.

-У чему? У изградњи нашега спасења. Бог, иако свемоћан, има нешто што не може да уради - не може да спаси човека без њега, не може без нашега пристанка да нас спасе. Тиме је, дајући човеку слободну вољу, Бог је и себе ограничио тиме. Он нуди спасење, Он је извршио спасење, Господ је Себе принео на жртву за све људе свих времена. Његова жртва, Његова наука довољна је да се спасе цело човечанство, сви људи да се спасу. И каже тамо да Бог хоће да се сви људи спасу, а очигледно сви се не спасавају.

-Зашто? Зато што са вољом Божјом треба да је сагласна и наша људска воља. Не само да кажемо речима: „Да, Господе, ја хоћу да се спасем“, него да то и животом својим сведочимо. А како? - Па тиме што ћемо извршавати закон Божји, живети по њему, на сваком месту у сваком времену живота свога показивати да смо ми верне слуге Божје.

Светитељи Божји су доказ да је могуће испунити закон Божји. Сви су они постали то што јесу и од Бога су прослављени зато што су се у животу овоме земаљскоме трудили да испуне закон Божји и да тако сачувају себе и душу своју од свакога греха, од сваке страсти, од сваког ђавола. То нам данашња Света Недеља говори, браћо и сестре. А светитељи Божји били су људи исто као и ми, са истом природом људском, са истих пет чула које и ми имамо, са истом вољом, са истим осећањем.

-Па у чему је разлика? Разлика је само што је њихова воља била одлучна, истрајна и ревносна у вршењу закона Божјега. А ми често пута, уместо да поступамо онако као што се молимо у молитви Господњој и Оченашу: „...да буде воља Твоја...“, ми често у животу својим делима, својим поступцима тврдимо и хоћемо - да буде воља моја. У томе је проблем, у томе је разлика између нас и светитеља Божјих. Они су заиста своју вољу потчинили вољи Божјој. Она се није разликовала од воље Божје.

Имали су и они борбу са својим слабостима као људи. „Нема човека који живи а да не греши“ - каже се у једној молитви Господњој, али постоји борба, а не служење греху. Јер постоји грех, а сви падамо у грех мање-више, каже апостол Петар да „праведник седам пута на дан греши“ - праведник! А шта да кажемо ми обични смртници, обични грешници? Ми сигурно много више, више од седам пута седамдесет на дан ми грешимо. Грешимо у мислима - помислимо нешто рђаво, грешимо у речима - омакне нам се нека ружна реч, псовка непристојна, срамна и грешимо делима својим, јер чинимо оно што је противно вољи Божјој и закону Божјем. Али, Господ је дошао у овај свет да изврши спасење рода људскога, да понуди људима, свима људима, свакоме човеку, и мени и теби, свакоме човеку да понуди вечно спасење и Живот Вечни у Царству Небескоме. А наше је да прихватимо или не прихватимо.

Данашња Света Недеља и светитељи Божји које данас славимо, позивају нас и нуде нам свој пример како да живимо у овоме свету да би смо били са њима у ономе свету. Јер каже на једном месту да „ништа нечисто, ништа прљаво не може ући у Царство

Небеско“. Зато је потребно док смо у овоме животу да очистимо себе од сваке прљавштине греховне, од сваке нечистоте, од свакога ђавола. Иза свакога греха крије се по један ђаво, браћо и сестре. А за наше грехе Господ допушта и страдање. Да би смо испунили закон Божји постоји Црква Божја, постоје свете тајне и свете врлине у њој, постоји сила Духа Светога која је сишла на апостоле и силази на свакога од нас у светој тајни Крштења, када постајемо чланови Цркве Христове. Тада примамо и печат дара Духа Светога и он остаје на нама, без обзира како се ми трудимо или не трудимо. Остаје да буде сведок да ли смо се трудили, а дарови Духа Светога су многобројни, браћо и сестре. Оно што данашње Свето Јеванђеље наглашава - неопходне су три ствари да бисмо били православни хришћани, да би смо били доследни потомци и следбеници светитеља Божјих.

Прва сила Духа Светога јесте сила вере. Јер каже Господ, на почетку данашњег јеванђеља: “Сваки онај који призна Мене пред људима признаћу и Ја њега пред Оцем Мојим који је на небесима“.

- Шта значи признати Господа пред људима? Значи, у сваком моменту и на сваком месту, исповедати искрено и отворено, без страха своју веру Православну. То значи не постидети се Господа Христа. Колико и колико је било случајева у животу нашем. Сви се сећамо када пролазимо поред цркве, треба да се прекрстимо, али ту има неки народ па да се не би сада ту срамили ми прођемо, не прекрстимо се. Или за време обеда у кафани, у ресторану, у својој кући уместо да се прекрстимо пре почетка ручка и вечере ми то заборавимо, не учинимо. Дакле, сваки који исповеди Мене пред људима, који призна мене пред људима признаћу и Ја њега пред Оцем Мојим који је на небесима. Биће, значи, потврђен као онај који је у Мене веровао, каже Господ и додаје: „А сваки који се постиди Мене пред људима“ – пазите, који се постиди, „и Ја ћу се постидети њега пред Оцем Мојим небеским“.

То је прва и основна хришћанска врлина, то је темељ на коме се зида наш хришћански живот. Без тога темеља је немогуће угодити

Богу. „Без вере је - каже апостол - немогуће угодити Богу“. А из вере ничу све остале врлине.

И последња која је свеза савршенства, јесте љубав коју такође данашње Свето Јеванђеље помиње. „Сваки“, пази! увек наглашава сваки, „сваки који воли оца или матер, жену или децу, брата или сестру више него Мене не може бити Мој ученик“. То каже Господ. Другим речима, Он тражи од нас да наша љубав према Њему буде већа и јача од љубави према било коме у свету или према било чему у свету, чак и од оних најрођенијих. Нико никада од философа, од научника, од смртних људи није то од људи захтевао да њега више воле него своје најрођеније, а Господ то захтева.

- С којим правом? Па зато што је Господ и дао нама људима више него што нам било ко у свету може дати, и наши родитељи и наша браћа и сестре и све, нико од њих не може нама да дарује Живот Вечни а Господ га дарује. Нико не може да дарује вечну правду, вечну истину, вечну љубав а Господ то дарује. Нико не може да нам дарује Царство Небеско, а Господ нам то дарује. Зато и с правом и захтева љубав према Њему да буде већа од љубави према било коме и било чему.

Али вера и љубав често је у животу праћена ношењем крста. „И сваки онај који не узме крст свој и не пође за Мном не може бити Мој ученик“. И то Господ у данашњем Јеванђељу наглашава и тиме хоће да каже да сви светитељи Божји су испунили ова три основна услова. Имали су веру, исповедали Господа Христа у сваком моменту, и пред мучитељима и кад су бацани пред зверовима и на сваком другом месту. Имали су љубав према Њему, јер су се одрекли света и свега у свету, али су и носили крст свој и ишли за Господом својим.

- Шта значи носити крст свој? Значи трудити се и борити се против својих слабости, против својих грехова, против својих страсти. Не служити тим најнижим нашим страстима и гресима, јер ђаво нас кроз њих напада свакога момента у животу, са свих страна нуди нам уживања, сласти, страсти. А борба са тим, то је ношење крста Господњега. Прихватање страдања које долазе од света, од ђавола и то је ношење крста. И тиме потврђујемо, у ствари тим трпљењем

и ношењем крста нашега, том борбом са нашим слабостима, ми потврђујемо у ствари, и своју веру у Господа Христа и своју љубав према Господу Христу. И Господ завршава данашње Свето Јеванђеље: „Многи први биће последњи а последњи први“.

- Зашто то Господ каже? Зашто они који су први били у овоме животу не буду увек први? Зато што се дешава да они који су први у неком светском смислу у односу на Господа Христа буду последњи, и они који у овоме свету изгледају последњи међу људима, а то су најчешће наша браћа у Христу са слабостима својим, они са својом вером, својим ношењем крста свога - а то су они који нам се обраћају за помоћ испред цркве, на улици, било где - они често пута могу бити први у Царству Небескоме.

Нека би Господ молитвама Свих Светих угодника Својих које данас славимо, и оне које знамо по имену и оне које не знамо по имену чија су имена само Богу позната - таквих је и највише; нека би Господ и нама даровао снаге да испунимо Јеванђеље Христово, да испунимо и себе са овим силама Божанским, са вером, са љубављу и са трпељивим ношењем крста свога у идењу за Христом, како би се и ми када пођемо одавде нашли тамо где се и сви они данас налазе, у Царству Христа Бога, да и ми са њима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин!